

HAWROSZECZKA
(Rosyjska bajka ludowa. Scenariusz- K. Mikołajczak)

Narrator I: Są na świecie ludzie dobrzy, są gorsi nieco, są wreszcie tacy, którzy nawet gniewu bożego się nie boją,

Narrator II: Oj, to prawda! I do takich właśnie trafiła sierota Hawroszeczka. Wzięli ją ci ludzie, odchowali, a potem robotą zamęczali.

Narrator I: I tka, biedula, i sprząta, i za wszystko odpowiada.

Narrator II: A miała jej gospodyni trzy córki. Najstarsza zwała się Jednooczka, średnia- Dwuoczka, najmłodsza zaś Trójoczka. Umiały tylko jedno: siedzieć na przyzbie i na ulicę się gapić.

Hawroszeczka: Krówka łaciata! Obejmę ją za szyję! Krówko- matusiu! Biją mnie, łają, jeść nie dają i nawet płakać nie pozwalają. Kazano mi do jutra pięć pudów płótna uprząć, utkać, pobielić i w bele zawinąć.

Krówka: Nie martw się, piękna dziewczeczko, wejdź mi w jedno ucho, wyjdź drugim, a wszystko będzie gotowe.

Gospodyni: Coś to dziewczysko podejrzanie szybko uwija się z tym tkaniem płótna! Córko dobra, córko krasna, idź, podejrzuj, kto pomaga sierocie. Kto tka i przędzie i w bele zawija?

***

Jednooczka: Zgrzałam się w słońcu. Może trochę położę się na trawie...

Hawroszeczka: Śpij, oczko, śpij.

***

Gospodyni: Twoja starsza siostra niczego się nie dowiedziała. Zasnęła na trawie... A dziewczucha znów sprawiła się dobrze i nowe bele płótna przyniosła. Córko dobra, córko krasna, idź, podejrzuj, kto sierocie pomaga.

***

Dwuoczka: Rozleniwia mnie to słońce. Spocznę trochę na trawie...

Hawroszeczka: Śpij, oczko, śpij, drugie oczko!

***

Gospodyni: Wciąż nie wiem, kto pomaga sierocie. Idźże, najmłodsza córko, i sprawdź, kto tka i w bele zawija.

***

Trójoczka: Trochę poskakałam, a tu słonko grzeje. Muszę trochę odpocząć.

Hawroszeczka: Śpij, oczko, śpij, drugie oczko!

Narrator I: Dwoje oczu Trójcorki zasnęło, a trzecie, o którym Hawroszczka zapomniała, widziało, jak dziewczynka wchodzi jednym krowim uchem, a drugim wyłazi.

Narrator II: I jak bierze gotowe płótno. Gdy sprawa się wydała, gospodyni pobiegła do męża.

Gospodyni: Zarznij łaciatą krowę!

Mąż: Zdrowaś ty, babo, na umyśle? Krowa młoda, dobra!

Gospodyni: Zarznij i nic nie gadaj!

Mąż: No dobrze, już dobrze. Zrobię, jak chcesz.

***

Hawroszczka: Łaciatą krowko, krowko- matusiu! Zarznąć cię chcę.

Krówka: Pamiętaj, piękna dziewczynko, mięsa mojego nie jedz, ale wszystkie kosteczki pozbieraj, zawiąż w chusteczkę, zakop w sadzie i nigdy o mnie nie zapominaj. Każdego ranka podlewaj kości wodą.

***

Hawroszczka: Z kości mojej krowki wyrosła piękna jabłonka! I to jeszcze jaka! Jabłuszka wiszą soczyste, liście szumią złociste, gałązki gną się srebrzyste. Kto dojrzy jabłonkę, przystaje, kto przystanie- patrzy oczarowany.

Chłopiec: Dzieweczki urodziwe, która z was jabłko mi przyniesie, tę za żonę wezmę sobie.

Narrator I: Pognały siostry jedna przez drugą ku jabłoni.

Narrator II: Jabłuszka, które do tej pory wisiały nisko- nagle uniosły się wysoko, że nijak nie sięgniesz.

Narrator I: Próbowaly je siostry strącić- liście widok zasłoniły, spróbowaly zerwać- sęki włosy im pomierzwily. Próbowaly tak i siak- tylko dłonie podrapaly, a jabłuszek nie dostaly.

Narrator II: Wtedy do jabłonki podeszła Hawroszczka. Skłoniły się do niej gałązki i podały jabłka do rąk.

Hawroszczka: Proszę się poczęstować. Są soczyste i zdrowe.

Narrator I:

Narrator II:

Hawroszczka:

Krówka:

Gospodyni:

Mąż:

Jednoscorka:

Dwucorka:

Trójcorka:

Chłopiec: